

man intet til den Tone, der klinger igen-
nem Konseilspræsidentens anerkendende
Udtalelser om Socialdemokratiet. Den
højtærede Indenrigsminister sagde: Dette
Forslag er blot et Agitationsnummer til at
bruge ude omkring i Landet. Men hvis
det er et dødfødt Forslag, som den højt-
ærede Minister kaldte det, hvis det ikke
duer eller ikke betyder noget, hvorledes
kan det saa bruges som Agitationsnummer
omkring i Landet? Nærer den højtærede
Minister en saadan Foragt og Mistillid til
Vælgerne Evne til at dømme om og vrage
mellem de forskellige Forslag, der komme
frem fra de forskellige Rigsdagsmænd? Er
Stillingen ikke den, at naar Forslagene ere
slette i agitatorisk Henseende her i Salen,
ere de det ogsaa ude i Landet? Er Stil-
lingen ikke den, at naar et Forslag, som
stilles op, er dødfødt, vil det ikke vinde
Fremgang? Og er ikke ogsaa det mod-
satte Tilfældet, at naar der stilles gode
demokratiske Forslag op, ville de før eller
senere vinde Flertal?

Dette er et godt agitatorisk Forslag,
og det vil vise sig, at det er det, fordi det
er i Overensstemmelse med Flertallet af
de fattige og arbejdende i Samfundet, der
tænke. Den Dag, da de Arbejdere ude
omkring i Landet vaagne, som endnu ikke
tænke, endnu ikke ere Socialdemokrater
og aldrig have bekymret sig om offentlige
Anliggender, vil dette saakaldte dødfødte
Forslag blive til Liv og til Lov. Den
højtærede Minister turde ikke forleden Dag
tage et privat Væddemaal med mig an-
gaaende Spørgsmaalet om, hvor længe han
vilde sidde som Minister; jeg vil i Dag tage
et Væddemaal med den højtærede Minister
om, at dette Forslag, her er forelagt, vil
være Lov i Danmark om 10 Aar. Om 10
Aar er der Flertal blandt Vælgerne i alle
Landets Kredse for at kræve den Retfær-
dighed, som dette Forslag er et Udtryk
for, ophøjet til Lov. Hvad er dette For-
slag nemlig Udtryk for? Det er Udtryk
for den Livsanskuelse, som de Herrer, der
ere Flertal i Salen, skulde repræsentere,
og som ogsaa den højtærede Indenrigs-
minister skulde repræsentere. De høre jo
alle til Folkekirken og bekende sig til
Kristendommen. Naar Rigsdagen aabnes,
skulle vi først til Gudstjeneste, og hvem
ere ivrige til at møde der? De Herrer og
den højtærede Minister. Men Kristendom-
mens første etiske Lære er den, at vi skulde
tage os af de syge, de værgeløse og de li-
dende. Ingen er mere værgeløst stillet end
netop de syge. Ved at stille sig imod det
Krav, som vi her have givet Lovforslags

Form, gaa de Herrer i Virkeligheden imod
den Lære og Anskuelse, hvorom de ellers
paa Gader og Stræder baade ved den ene
og anden Lejlighed søge at gøre gældende,
at det er den, de inderligst slutte sig til.

Det Krav, her stilles, vil maaske be-
tyde for det offentlige en Udgift paa flere
Millioner Kr. Men maa jeg ikke have Lov
til at gøre opmærksom paa, at hvad vi
vinde igen, ere nye Værdier. Det er ny
Arbejdskraft, der vindes derved, at Sam-
fundet siger til alle syge: Alle de Hel-
bredelsesmidler, vi raade over, stille vi til
jeres Disposition, alle de Læger, vi have,
og de Hospitaler, der ere, stille vi til jeres
Disposition, og hvis vi ikke have Hospita-
ler nok, bygge vi flere. Der er i dette
Øjeblik tusindvis af arbejdsløse, Snedkere,
Murere, Tømrere og Murarbejdsmand; vi
have Mursten nok, Teglværkerne kunne
ikke faa afsatte deres Sten, og paa samme
Tid er der Hospitalsnød; er det saa ikke
rimeligt, at Samfundet siger til alle de
Mennesker, der ville bestille noget: Gaa i
Gang med at opføre Hospitaler, thi der er
mange syge, som ikke kunne faa Plads i
dem, der ere. Er det ikke baade et for-
nuftigt økonomisk Krav og samtidig et
humant og godt demokratisk Forslag, der
er Tale om her? Vi ville ved at skaffe
Helbredelsesmidler til alle de syge give
Samfundet meget mere igen end det, Sam-
fundet giver ud. Hvor meget Tab og
Lidelse er der ikke Tale om, naar de syge
ikke kunne blive helbredede, og naar de
ikke kunne faa den Ernæring og Pleje,
de skulle have? Jeg kan tale med af
Erfaring.

Jeg vil her nævne et Eksempel paa,
hvad de fattige syge i dette Samfund maa
lide, og hvad deres paarørende maa lide.
Det er nu 4 Aar siden en mig nærstaa-
ende fattig kvindelig Slægtning som li-
dende af Tuberkulose henvendte sig til
„Foreningen til Tuberkulosens Bekæmpelse“
med Anmodning om at blive ind-
lagt paa et af dets Sanatorier. Der kom
intet Svar. Et Aar efter døde hun paa
Aarhus Kommunehospital, et Hospital, der
aldeles ikke var egnet til at tage mod de
tuberkuløse. Men nu, 4 Aar efter at hun
søgte derom, og 3 Aar efter at hun er
død, kom der Svar fra vedkommende For-
ening til hende, at nu kunde hun maaske
komme ind paa et Sanatorium, hvis hun
vilde indgive en fornyet Ansøgning forsyn-
et med en Lægeerklæring; men i al den
mellemliggende Tid, hvad har ikke min
Broders Børn og min Broder maattet døje,
fordi dette kristne, gode Samfund har næg-